

# **Můj (ne)rozhovor s Karlem IV.**

Mé setkání s Karlem IV. (fiktivní rozhovor, ...)

**Rebeka Zikmundová**

9. třída, Literární - kat. 3 (15 – 17 let)

Základní škola a mateřská škola, Mikulčice

*Sakra, sakra a ještě jednou sakra! Zítřka píšeme písničku z dějepisu a já jsem se zase zapomněla naučit...* Proběhlo mi hlavou jen malou chvíli předtím, než jsem upadla do velice neklidného spánku.

Jakmile jsem ráno otevřela oči, uhodilo mě do nich ostré bílé světlo. Zakryla jsem si tvář dlaněmi a vylezla jsem z postele. *Co se to děje? V mém pokoji nikdy tak jasno nebylo.* Když se mi vrátil zrak, rozhlédla jsem se kolem. Překvapením se mi rozšířily zorničky. *Tak tím se to vysvětluje. Tohle totiž v žádném případě není můj pokoj.* Ocitla jsem se na jakési rovné ploše, a když jsem se pořádně rozhlédla a nasadila si své brýle, spatřila jsem v dálce na jinak bělostném pozadí tmavou skvrnu. S pokrčením ramen jsem se k ní vydala. Jak jsem se přibližovala, začala jsem rozeznávat detaily. *Brána,* uvědomila jsem si vzápětí. Když jsem stanula přímo před ní, uslyšela jsem hluboký hlas.

„Ty, jenž zde býti nemáš, přístup a odůvodni svou přítomnost na tomto svatém místě!“

Trhla jsem sebou a jen pomalu jsem vstřebávala obsah slov. *No super. Nějaký pošuk.*

„No,... Víte, já vlastně ani nevím, kde to jsem, takže logicky ani nemohu říci, proč tu jsem a jak jsem se sem dostala.“

V tu chvíli jsem zaslechla šouravé kroky a za bránou se objevil malý podsaditý mužík v bílé róbě, jež mu byla příliš velká, a neustále si na ni šlapal. V ruce držel štos nějakých papírů, na něhož právě zamračeně hleděl.

„Zase je v tom bordel! A to jsem si myslel, že Johanka bude poslední.“

S pobaveným úšklebkem jsem přistoupila blíže k bráně a sledovala jsem dění na druhé straně.

„Promiňte pane, chtěla bych se zeptat...“

Pff. Prý že s tím novým systémem žádné problémy nebudou. Mají štěstí, že jsme v dalším století, jinak bychom to mohli reklamovat.“

Mužík si stále povídal jen to své a zjevně ignoroval mou snahu ho přerušit.

„Promiňte, pane!“ zařvala jsem.

Podivín vylekaně zvedl hlavu a zahleděl se na mě.

„Ano?“

Myslím, že si zasloužím nějaké vysvětlení.

Vážně?

Ano!

A jste si tím zcela jistá?

Přestaňte se ptát a laskavě mi řekněte, kde to k sakru jsem!“

Po mé poslední větě vyděšeně vytřeštil oči a příkrčil se.

„Ženská bláznivá, chcete doopravdy zemřít?!? Co Vás to napadá, klít na takovém místě!“

A na jakém místě?

Jste snad slepá? Je tu bílá záře a brána, kde bychom tak mohli být?

Tak když to říkáte takhle, něco mě napadá. Ale jak bych se tu vzala? Nezemřela jsem ve spánku, nebo ano?

Ale ne, ne. Je to jen selhání systému. Víte, už se to párkrát stalo a ...“

Co chtěl mužík říci, jsem se už nikdy nedozvěděla, protože jsem za mnou uslyšela hlasité prásknutí a mužík mě se slovy: „Přece jsem jim říkal, aby tuhle linku uzavřeli!“ vtáhl dovnitř. Ještě jsem stihla rychle pohlédnout za sebe a uviděla jsem nějakou postavu v dálce. Jakmile jsem prošla, či spíše propadla bránou, okolí se proměnilo. Ocitla jsem se na začátku kamenného chodníku. Cestu lemovaly keře upravené do velice zvláštních útvarů. Než jsem

stačila alespoň jeden z nich identifikovat, můj průvodce na mě téměř zavrčel, ať ho následuji. Zaměřila jsem svou pozornost na případné objekty před námi, ke kterým bychom měli směřovat, a spatřila jsem několik dalších bran. Raději jsem se ani neptala, kam vedou, protože se mně stále neznámý muž tvářil dosti nerudně. Po několika minutách cesty jsme se zastavili u jedné z oněch bran.

„Tak dobře, než se to vyřeší, nechám tě tady. Je tam někdo, kdo Vás zabaví. Oh a vyřídíte mu, že ho pozdravuje Petr. On už bude vědět. A já si zatím skočím do administrativního centra a zařídím odeslání Vaší duše zpět do těla.“

S těmi slovy se otočil a pelášil o dům dál. *Dnešek začíná dobře.* Nejistě jsem pohlédla na bránu a lehce jsem zatlačila. Plynule se přede mnou otevřela a já jsem po chvilce sbírání odvahy vkročila dovnitř. Celé okolí se jako při mé předešlé zkušenosti změnilo a já jsem se ocitla na kamenné chodbě hradu. Rozhlédla jsem se kolem a spatřila jsem několik různých erbů, které jsem nedokázala pojmenovat, jeden mi však povědomý byl - český lev.

S pozvednutým obočím jsem se vydala jedinou z tohoto místa vedoucí chodbou a dostala jsem se do jakési vstupní síně. Přede mnou se objevily mohutné vyřezávané dveře ze dřeva. Chvilí jsem nejistě postávala na místě, pak jsem se ale sebrala a rázně jsem je otevřela. Šlo to poměrně ztuha, ale za chvíli jsem si už zvykala na nové prostředí, osvětlený sál s velkou spoustou svící a světlem pronikajícím dovnitř vysokými okny.

„Už jsem tě očekával. Jen přístup blíží, dítě.“

*Super. Další hlas bez původce.* Protože po mé pravici i levici se nic nenacházelo, vydala jsem se vpřed. Byl tam dlouhý stůl a kolem něj několik křesel. V jednom z nich seděl muž středního věku s plnovousem a byl oděn dle mého mínění ve velmi starých šatech. Jeho tvář se mi zdála odněkud povědomá, ale nemohla jsem si vzpomenout odkud. „Posaď se.“ Pokynul mi rukou na křeslo po jeho pravici. Pokorně jsem se tedy usadila a odvážíla jsem se pohlédnout mu do očí. Můj pohled opětoval a ... to bylo na několik minut vše. Strnuli jsme v trapném tichu, až už jsem to nevydržela.

„Jste tady dlouho?“

Celé věky, děvče.“

Žádný pokus o prodloužení konverzace. Prostě nic.

„A, err, čím se celou dobu bavíte?“

Sleduji svou zemi a bdím nad ní.“ Druhý pokus také příliš úspěšně nedopadl.

V tom jsem si vzpomněla na nevyřízený vzkaz.

„Pozdravuje Vás nějaký Petr. Prý už budete vědět.“

Hmm.“

*Skvělé. Prostě skvělé. Vážně, to je takový problém odpovědět celou větou?* Už jsem se chtěla omluvit a zmizet někam pryč, když se ozval sám.

„A nechcete si něco zahrát, slečno?“

Eh. Jasně. Měl jste na mysli něco určitého?“

Nu, slyšel jsem, že existuje ve vaší době velice populární hra, jenž se nazývá Člověče, nezlob se.“

Jen jsem přikývla, abych mu nedala najevo své pobavení. Zdá se, že je poněkud pozadu, ačkoliv dle jeho slov sleduje naši civilizaci po celou dobu. Za chvíli se na stole objevila vskutku podivná verze této hry, deska z tmavého dřeva s obvyklým hracím polem, ovšem figurky vypadaly jako vojáci. Kostky byly vyrobeny taktéž ze dřeva a tečky vypadaly, jako by

je vyrobili ze zlata a stříbra. Hraním jsme v naprostém tichu občas přerušovaném tichými nadávkami doprovázejícími vyhazování figurek strávili asi hodinu. Nutno podotknout, že jsem muže porazila na celé čáře. Po asi desáté hře si povzdechl a podal mi náhle se objevivší papírek.

„Myslím, že si to zasloužíte. Ale přečtěte si to až po návratu. A teď běžte, mám pocit, že na vás někdo čeká za dveřmi.“

Zmateně jsem poděkovala a zastrčila si papírek do kapsy od pyžama a vydala jsem se zpět. Když jsem prošla první bránou, ocitla jsem se zpět na kamenném chodníčku.

„No to je dost! Už tady čekám kdovíjak dlouho!“

Obořil se na mě onen podivín v bílé róbě a strčil mi do ruky nějaký kámen.

„Tohle vaši duši přenese zpět. Být vámi, tak se nehýbám, mohla byste přijít o své vzpomínky. Ale nebojte, stává se to v pouhých devadesáti procentech případů. Sbohem!“

vychrlil na mě vzápětí a já jsem ani nestihla zareagovat, když mi svět zčernal před očima.

Probudila jsem se ve své posteli. *Další šílený sen.* Se zívnutím jsem se vydala vykonat ranní hygienu. Když jsem se převlékala z pyžama, z kapsy mi vypadl papírek. *Podivné,* pomyslela jsem si a zvedla jsem ho. *Nepamatuji si, že bych si před spaním něco strkala do kapsy.* Rozložila jsem ho a překvapeně jsem na něj zírala. *To vypadá jako otázky na dnešní test. No jo, tady je to napsané. A podpis... He? Karel IV.?!?*